

Οι Ναΐτες Ιππότες και η σχέση τους με τη Σατανολατρεία

Δημοσιεύτηκε στις Πέμπτη, 25 Ιουλίου 2013 21:48 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share 77 8 1 127

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

Απόσπασμα από το βιβλίο του Ιωάννη Παλαιτσάκη «Το γαρ μυστήριον ήδη ενεργείται της ανομίας» (σελ. 437-449)

Εξ αφορμής της σύγχυσης που επικρατεί περί του τάγματος των Ναϊτών Ιπποτών στην Ελλάδα που τελεί υπό την ευλογία του Οικουμενικού Πατριάρχη Βαρθολομαίου και χρηματοδοτεί ακόμη και την ανέγερση του Μητροπολιτικού Ναού Αθηνών, όπως ισχυρίζεται εφημέριος του Ιερού Ναού Αγίου Ραφαήλ και Ειρήνης στο Νοσοκομείου Παίδων Πεντέλης αλλά και το ότι τελεί υπό την πνευματική καθοδήγηση του Μητροπολίτη Βελεστίνου Δαμασκηνού κρίνουμε σκόπιμο να δημοσιεύσουμε την έρευνα του Ιω. Παλαιτσάκη που δημοσιεύεται στο Βιβλίο του «Το γάρ Μυστήριον της ανομίας» και αναδημοσιεύεται στο βιβλίο «Τυφώνας Παγκοσμιοποίηση και τα μυστικά όπλα των Χριστιανών» εκδ. Αγαθός Λόγος 2010!

Πως οι πιο ταπεινοί, αφιλοχρήματοι κι' αφοσιωμένοι στον Ιησού Χριστό μοναχοί αποστάτησαν ανεπαίσθητα από τον όρκο και την πίστη τους καθό μετατράπηκαν σε φιλάργυρους χρηματιστές, αγοραπωλητές ακινήτων, κι επενδυτές, σε αντίχριστους στανολάτρεις, πολέμιους της Εκκλησίας του Χριστού, εμπνευστές μιας νέας παγκόσμιας τάξης και παγκόσμιας θρησκείας και ιδρυτές και θεμελιωτές του τεκτονισμού!

Η πρώτη σταυροφορία (1096-1099) έληξε με την ήττα των Μουσουλμάνων και την απελευθέρωση της Ιερουσαλήμ (16 Ιουλίου 1099), η οποία ανακηρύχθηκε πρωτεύουσα του ομώνυμου και αυτόνομου Φράγκικου Χριστιανικού Κράτους, που ιδρύθηκε εκεί με βασιλέα τον αρχηγό της σταυροφορίας Δούκα της Κάτω Λωραίνης Γοδεφρείδο ντε Μπουγιών (Godefroy de Bouillon, 1058-1100). Οι ανάγκες, αφ' ενός μεν, της προστασίας των Χριστιανών προσκυνητών, που συνέρρεαν στους Αγίους Τόπους, από τις ληστρικές επιδρομές και τις τρομοκρατικές επιθέσεις άτακτων ισλαμικών ομάδων, αφ' έτερου δε, της άμεσης υποστήριξης των πολεμικών επιχειρήσεων της β' σταυροφορίας, που ήδη είχε αρχίσει το 1117, ώθησαν μία ομάδα εννέα Γάλλων ευγενών και ιπποτών υπό την αρχηγία του Ούγκο (η Υγ) ντε Παγιένς (Hughes de Payens) από την Βουργουνδία και του Γοδεφρείδου (η Ζοφρέ) του Σαιντ Ομέρ, να ιδρύσουν το 1118 ένα Ιπποτικό Τάγμα, με την επωνυμία «Τάγμα των Πτωχών Ιπποτών του Χριστού και του Ναού του Σολομώντα», και με έδρα την Ιερουσαλήμ.

Στο Τάγμα αυτό παραχωρήθηκε, από τον Βασιλιά της Ιερουσαλήμ, ένα οίκημα κοντά στο σημείο, που βρισκόταν ο Χριστιανικός ναός των Αγίων Τόπων και παλιά ο Ναός του Σολομώντα. Γι' αυτό και το Τάγμα ονομάστηκε Τάγμα του Ναού», και οι Ιππότες του «Ναΐτες» («Templarii»).

Παρά την μικρή αριθμητική δύναμή του, η συμβολή του Τάγματος, σε διάφορες μάχες, που δόθηκαν στα εδάφη της Παλαιστίνης απ' τα στρατεύματα της δεύτερης σταυροφορίας (1117-1149), ήταν σημαντική, γι' αυτό κι η φήμη του, διανθισμένη, με διάφορες διηγήσεις για την γενναιότητα των Ιπποτών του, δεν άργησε να φθάσει στην Ευρώπη. Έτσι δέκα χρόνια μετά από την ίδρυση του Τάγματος, το 1128, όταν οι Ναΐτες Ιππότες επισκέφθηκαν πόλεις της Ευρώπης, φορτωμένοι με δόξα, έγιναν δεκτοί με μεγάλο ενθουσιασμό και πολλή θερμότητα. Ο αρχηγός τους Ούγκο (Υγ) ντε Παγιένς έχοντας την υποστήριξη πολλών ευγενών και, κυρίως, του μεγάλου ηγούμενου του Κλαιρβώ Αγίου Βερνάρδου (Bernard Von Clairvaux, 1090-1153) κατόρθωσε να επιτύχει την επίσημη αναγνώριση του Τάγματος, ως αυτόνομης κι αυτοδιοικούμενης στρατιωτικής και θρησκευτικής οργάνωσης, από το Συμβούλιο της Τρουά (Τroyes) και τον Πάπα Ονώριο.

Το στρατιωτικό τμήμα του Τάγματος αποτελούσαν οι αδελφοί Ιππότες (fratres milites), οι οποίοι έπρεπε να έχουν ευγενική καταγωγή και, κατά την εισδοχή τους, ανελάμβαναν, με όρκο, την υποχρέωση να τηρήσουν τις τρεις ευαγγελικές αρετές της πενίας, της εγκράτειας και της υπακοής. Με βάση αυτόν τον όρκο οι Ιππότες, που γίνονταν δεκτοί στο Τάγμα, όφειλαν να παραχωρήσουν σ' αυτό, και μόνο σ' αυτό (κι όχι σε άλλους πτωχούς, η σε μοναστήρια, η για άλλους σκοπούς) όλα τα περιουσιακά τους στοιχεία. Η ζωή των Ιπποτών ήταν πολύ λιτή. Έτρωγαν μόνο τροφές από σιτάρι και ζύσαν σε μοναστική απομόνωση, ασχολούμενοι κυρίως με την ατομική και ομαδική τους στρατιωτική εκπαίδευση, την συντήρηση και την βελτίωση του οπλισμού τους. Κάθε Ιππότης είχε στην διάθεση του τρεις ίππους, δυό σκηνές και ένα ιπποκόμο. Η στολή του, κάτω από την πανοπλία, ήταν ένας λευκός χιτώνας, μ' ένα μεγάλο κόκκινο σταυρό στο στήθος, τον περίφημο «Cross Patée». Ο ίδιος σταυρός υπήρχε και στις λευκές ασπίδες τους. Σύμφωνα με τον στρατιωτικό κανονισμό οι Ιππότες έπρεπε να μάχονται ως τον θάνατο και ποτέ να μην υποχωρούν, παρά μόνο εάν, στο πεδίο της μάχης, στον καθένα απ' αυτούς αντιστοιχούσαν περισσότεροι από τρεις εχθροί. Σε περίπτωση αιχμαλωσίας τους, απαγορευόταν να πληρώσουν, η να υποσχεθούν λύτρα οι ίδιοι, η να ζητήσουν απ' την οικογένειά τους να πληρώσει γι' αυτούς, ενώ σε περίπτωση τραυματισμού τους, στο πεδίο της μάχης, εθεωρείτο αιμωτικό να ικετεύσουν το έλεος του εχθρού, η να ενεργήσουν μ' οποιονδήποτε άλλο, πλην της μάχης, τρόπο για να σώσουν την ζωή τους.

Το θρησκευτικό τμήμα του Τάγματος αποτελούσαν οι αδελφοί Κληρικοί (fratres capellani) ως διάκονοι, ιερείς και επίσκοποι, και είχαν, και αυτοί, τις ίδιες ηθικές υποχρεώσεις και δεσμεύσεις με τους Ιππότες. Με ειδική διάταξη (που είχε περιληφθεί στον Κανονισμό λειτουργίας του Τάγματος από τον Βερνάρδο του Κλαιρβώ) οι κληρικοί δεν όφειλαν υπακοή σε κανένα ανώτερο κληρικό η λαϊκό, πλην (α) του μέλους εκείνου του Τάγματος στο οποίο είχε απονεμηθεί ο Βαθμός και ο τίτλος του Μεγάλου Διδασκάλου του Ναού και (β) του ίδιου του Πάπα. Επίσης, κατά τον Κανονισμό του Τάγματος, η εξομολόγηση όλων των μελών (αδελφών) μπορούσε να γίνει μόνο από κληρικούς του Τάγματος.

Εκτός, όμως από τις τάξεις των αδελφών Ιπποτών και Κληρικών υπήρχαν ακόμη και δυό τάξεις αδελφών Υπηρετών, οι «οπλοφόροι» (fratres servientes armigeri) και οι «τεχνίτες» (fratres servientes famuli και officii).

Αρχηγός και εκπρόσωπος όλου του Τάγματος ήταν ο Μεγάλος Διδάσκαλος, και μετά απ' αυτόν, στην ιεραρχία, ήταν ο Αρχιτρίκλιος του Ναού και ο Στρατάρχης, η ανώτατη αυθεντία στα στρατιωτικά θέματα.

Το Τάγμα σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα απέκτησε πολλή μεγάλη οικονομική ισχύ. Απ' τα περιουσιακά στοιχεία των ίδιων των αδελφών (Ιπποτών και Κληρικών), που παρεχωρούντο στο Τάγμα, κατά την εισδοχή τους, τις προσφορές, δωρεές και χορηγίες πολλών Ευρωπαϊών ηγεμόνων και ευγενών, υποστηρικτών του Τάγματος, τα λάφυρα (από πολλές νικηφόρες μάχες των Ιπποτών εναντίον Μουσουλμάνων ηγεμόνων στα εδάφη της Παλαιστίνης), και χάρη στις ειδικές φοροαπαλλαγές, που είχαν θεσπισθεί προς διευκόλυνση της αποστολής του Τάγματος, μία κολοσσιαία περιουσία συγκεντρώθηκε σε λίγο καιρό. Υπολογίζεται, ότι στα μέσα του 13ου αιώνα, μόνο στην Κεντρική Ευρώπη, οι Ναΐτες είχαν στην κατοχή τους περισσότερα από εννέα χιλιάδες φέουδα, ενώ προς το τέλος του αιώνα αυτού τα εισοδήματα του Τάγματος από προσόδους, ενοίκια, τόκους και διάφορες αμοιβές, ξεπερνούσαν το ποσό των 2.500.000 σημερινών χρυσών λιρών' ήταν, δηλαδή, πολύ περισσότερα απ' όσα εισέπραττε οποιοδήποτε Ευρωπαϊκό Κράτος εκείνης της εποχής. Έτσι, με απέραντες εκτάσεις γης και αμέτρητα οικήματα (πύργους, παλάτια κ.λ.π.) σ' ολόκληρη την Κεντρική Ευρώπη, σε νησιά και περιοχές ολόκληρης της Μεσογείου καθώς και στα εδάφη της Παλαιστίνης και της Συρίας, και με σωρούς χρυσού και ασημιού στη διάθεσή τους, οι Ναΐτες Ιππότες έγιναν διεθνείς χρηματιστές και Τραπεζίτες δανείζοντας και χρηματοδοτώντας βασιλείς, ηγεμόνες, ευγενείς, ανώτατους κληρικούς του περιβάλλοντος του Πάπα, μεγαλέμπορους και επιχειρηματίες της εποχής. Καθιέρωσαν και εφάρμοσαν ένα αποτελεσματικό διεθνές τραπεζικό σύστημα, που επέτρεπε στους ευγενείς και στους εμπόρους πελάτες να μεταβιβάζουν και διακινούν μεγάλα χρηματικά ποσά, από τη μία πόλη στην άλλη, μέσω ενός συστήματος κωδικοποιημένων εγγράφων, που ήταν ο προπομπός των σύγχρονων τραπεζικών επιταγών.

Μετά την κατάληψη της Ιερουσαλήμ από τον Σαλαδίν (1187) και την κατάλυση του ομώνυμου Φραγκικού Κράτους, η έδρα των Ναϊτών Ιπποτών μεταφέρθηκε στην Κύπρο, ενώ το Παρίσι έγινε το βασικό κέντρο των Ναϊτών στην Ευρώπη και από τα μέσα του 13ου αιώνα ήταν Κέντρο Παγκόσμιας Χρηματαγοράς. Η επιρροή του Τάγματος ήταν τόσο μεγάλη, κατά τον 1 αιώνα, ώστε κληρικοί εκπρόσωποι του κλήθηκαν και έλαβαν μέρος στις εκκλησιαστικές Συνόδους του Λατερανού το 1215 και της Λυών το 1274.

Αυτά, καθ' όσον αφορά στην εμφανή στρατιωτική, θρησκευτική και οικονομική δράση των Ναϊτών Ιπποτών.

Όμως ο,τι είναι πιο ενδιαφέρον από την ιστορία του Τάγματος αυτού είναι η μυστική και αφανής δράση του, που, όταν ήλθε στην επιφάνεια κι αποκαλύφθηκε, οδήγησε - με την ομόθυμη σύμπραξη της κοσμικής και εκκλησιαστικής εξουσίας - στην περιπετειώδη, άδοξη, βίαιη κι αιματηρή διάλυσή του στις αρχές του 14ου αιώνα!

Οι Ναΐτες κατά τα πρώτα χρόνια, από την ίδρυση του Τάγματος, έστεκαν στο ύψος της αποστολής τους και ήσαν πιστοί στις αρχές, που οι ίδιοι είχαν αποδεχθεί και καθιερώσει ως Χριστιανοί. Σ' αυτό συνετέλεσε κυρίως το γεγονός, ότι στα εννέα πρώτα χρόνια ο αριθμός των μελών παρέμεινε κλειστός. Όμως, μετά από την επίσημη αναγνώριση του Τάγματος ως αυτόνομης κι αυτοδιοικούμενης στρατιωτικής και θρησκευτικής οργάνωσης από την Σύνοδο της Τρουά (1128) και τον Πάπα Ονώριο, και την επέκταση της καλής φήμης του σ' ολόκληρο τον Χριστιανικό κόσμο της Δύσης, ο αριθμός των μελών άρχισε ν' αυξάνει θεαματικά. Κατά το έτος 1193 το Τάγμα είχε 900 μέλη, ενώ κατά το 1230 αριθμούσε 20.000 ιππότες σ' ολόκληρη την Ευρώπη. Στο μεταξύ, όμως, ο Ούγκο (Υγ) ντε Παγιένς και οι άλλοι οκτώ σύντροφοί του, κατά τα πρώτα χρόνια της λειτουργίας του Τάγματος απομονωμένοι καθώς ήταν μέσα σε εδάφη με εχθρικούς, προς τον Χριστιανισμό, πληθυσμούς (Μουσουλμάνους και Εβραίους) και πλήθη περιφερόμενων αιρετικών, μυστικιστών, μάγων θαυμασποιοτών, ποικιλώνυμων αποκρυφιστών - που διατηρούσαν και διέδιδαν με τις διδασκαλίες τους, είτε τις αρχαίες ειδωλολατρικές παραδόσεις και μυστηριακές λατρείες της Ανατολής (Χαλδαίων. Βαβυλωνίων, Περσών κ.λ.π), είτε διάφορες Χριστιανικές αιρέσεις (Γνωστικών, Μανιχαίων, Ιωαννιτών, Καθαρών κ.α.) - δεν άργησαν να επηρεασθούν απ' όσα άκουγαν, έβλεπαν και διάβαζαν. Η είσοδος στο Τάγμα και νέων Ιπποτών (που είχαν λάβει μέρος σε διάφορες Σταυροφορίες και είχαν έλθει, κι αυτοί, σ' επαφή με ειδωλολατρικές, απόκρυφες κι αιρετικές διδασκαλίες) διευκόλυνε την κίνηση κι ανάπτυξη τέτοιων κρυπτοαντιχριστιανικών ιδεών μεταξύ των μελών του Τάγματος. Απ' την άλλη πλευρά ο πολύς πλούτος, που είχε αρχίσει να συσσωρεύεται στα ταμεία του Τάγματος, κι η συνεχής μέριμνα, για την διαχείριση και αύξησή του, όχι μόνο απορρόφησαν τα ενδιαφέροντα των περισσότερων αξιωματούχων αλλά νόθευσαν την αγνότητα των αρχικών προθέσεων και των χριστιανικών αρχών των ιδρυτικών μελών, γιατί κατέστησαν αναγκαία την συνεργασία του Τάγματος, και αναπόφευκτο τον συγχρωτισμό των μελών του, με έμπειρους, σε οικονομικά θέματα, Εβραίους χρηματιστές και τραπεζίτες. Έτσι, μέσα κι απ' αυτή την συνεργασία, όλο το αντιχριστιανικό δηλητήριο των απόκρυφων Ιουδαϊκών διδασκαλιών (Καμπαλιστικών και Ταλμουδικών) και των αιρετικών ιδεολογημάτων των Γνωστικών, των Μανιχαίων, των Ιωαννιτών και των Καθαρών, άρχισε να διαποτίζει ανεπαίσθητα και να μεταλλάσσει σταδιακά την Χριστιανική πίστη Ιπποτών και Κληρικών. «Οι Ναΐτες ιππότες...», γράφει η Dion Fortune στο βιβλίο της «Η Εκπαίδευση και το Έργο ενός Μυημένου» (σελ. 100-101) «...ενώ πολεμούσαν στους Άγιους Τόπους, ήρθαν σ' επαφή με τους τελευταίους επιζώντες της μυστικής παράδοσης του Ισραήλ και μυήθηκαν απ' αυτούς. Μαζί τους έφεραν πίσω στην Ευρώπη, τα μυστικά που απόχτησαν, δίνοντας τους Χριστιανική έκφραση, μέχρι την απαγόρευση του Τάγματός τους».

Κι επειδή, κατά την Διδασκαλία του Ιησού Χριστού «ουδείς δύναται δυοί κυρίοι δουλεύειν», ο Μαμωνάς ανέλαβε τα σκήπτρα και την κυριαρχία του Τάγματος. Η εμπλοκή των αξιωματούχων σε μία ατέρμονα, πολύπλοκη, αγωνιώδη και όλο πιο απαιτητική και χρονοβόρα οικονομική διαχείριση των εισοδημάτων και των περιουσιακών στοιχείων του Τάγματος, έφερε την φιλαργυρία, κι αυτή - μαζί με το κυνήγι της πρόσκαιρης εγκόσμιας δόξας και της μυστικής σοφίας μέσα από χειρόγραφα, παλιά, αιρετικά κι αποκρυφιστικά - την ειδωλολατρεία και τα αισχρά έργα του σκότους.

Υπό την επίδραση των διδασκαλιών των Γνωστικών, η ανάσταση και η ανάληψη, όπως και το δόγμα της Θεϊκότητας (της Θεανθρώπινης φύσης) του Ιησού Χριστού απορρίφθηκαν, και, υπό το «φως» των Ταλμουδικών διδασκαλιών, ο Ιησούς Χριστός θεωρήθηκε ως ένας ψευδοπροφήτης, ανάξιος της μέχρι τότε αφοσίωσης και λατρείας των αδελφών του Τάγματος, αφού δέκα αιώνες μετά τον θάνατό Του «δεν είχε εκπληρώσει την υπόσχεση της επιστροφής του», με αποτέλεσμα, τόσο το πρόσωπο και το όνομά Του, όσο και το σύμβολο του σταυρού να βλασφημούνται και να χλευάζονται, άλλοτε απροκάλυπτα και απερίφραστα (μεταξύ των «μυημένων» και στις μυστικές συνάξεις), κι άλλοτε συγκαλυμμένα με κρυπτογραφημένες φράσεις και κινήσεις, η εκδηλώσεις. Στις διάφορες τελετές επιλογής και εισόδου νέων μελών στο Τάγμα οι ανυποψίαστοι υποψήφιοι, που δεν δέχονταν, κατά την διάρκεια κάποιων ασκήσεων και δοκιμών, να χτυπήσουν ένα ξύλινο σταυρό, ήταν αυτοί, που είτε απορρίπτονταν, είτε μετά την εισδοχή τους στο Τάγμα, πήγαιναν αμέσως στα υπερπόντια πεδία των πιο φονικών μαχών, για να κερδίσουν (δήθεν) την δόξα των Ιπποτών της Χριστιανοσύνης και να διατηρήσουν (τάχα) την καλή φήμη του Τάγματος! Ενώ εκείνοι, απ' τους υποψήφιους, που, χωρίς καμιά επιφύλαξη η αντίδραση («perinde ad cadaver») χτυπούσαν και κλωτσούσαν τον ξύλινο σταυρό η καταπατούσαν ένα σταυρό κεντημένο πάνω σ' ένα παλιό μανδύα, που ήταν απλωμένος στο έδαφος η στο πάτωμα, έμεναν στην Ευρώπη μακριά απ' τα πεδία των μαχών, μέσα στους ήσυχους χώρους των «Ναών», για την εξυπηρέτηση των διοικητικών και οικονομικών υποθέσεων και των μακροπρόθεσμων και μυστικών σκοπών του Τάγματος.

Υπό την επίδραση των διδασκαλιών του Μανιχαϊσμού και των Καθαρών την θέση του Χριστιανικού Θεού της Αγάπης και Δημιουργού του κόσμου κατέλαβε ο Θεός της ύλης και του κακού, ο «Rex Mundi» [=«Ο Αρχων του Κόσμου» (Βλ. πρώτη χρήση του όρου από τον Ευαγγελιστή Ιωάννη)], που λατρεύονταν μυστικά, καθ' άλλες μεν ιστορικές μαρτυρίες, στη μορφή μίας ασώματης τριπρόσωπης θεότητας (ένα

απ' τα πρόσωπα της οποίας είχε ένα μακρύ άσπρο γένι), κατ' άλλες δε, στην, η και στην, μορφή, και ολόσωμη παράσταση, ενός ανθρωπόμορφου δαίμονα με τη μορφή αρσενικοθήλυκου τράγου και με το κωδικό όνομα «Μπαφομέτ» (Barhomet). Το όνομα αυτό, σύμφωνα με τον διάσημο μύστη της Καμπάλα, της Μαγείας και του Αποκρυφισμού Eliphas Levi (Βλ. «Τα Μυστήρια του Αγίου Δισκοπότηρου», σελ. 56) προέρχονταν απ' την Καμπαλιστική Κρυπτογραφία και σχηματίζονταν απ' την σύντμηση και αντίστροφη ανάγνωση των αρχικών γραμμάτων των λέξεων μίας συνθηματικής φράσης, που δήλωνε και απεκάλυπτε τον μυστικό σκοπό του Τάγματος (BAPHOMET= TEM.OHP. AB. = «Templi omnium hominum pacis abbas» = «ο πατέρας του ναού της παγκόσμιας ειρήνης μεταξύ των ανθρώπων»). Όπως προκύπτει από ομολογίες και καταθέσεις πολλών μαρτύρων (που έχουν καταγραφεί στα πρακτικά της πολύκροτης δίκης των Ναϊτών Ιπποτών από δικαστήριο της Ιεράς Εξέτασης), στο όνομα και ενώπιον της μορφής του Barhomet, που ήταν η προσωποποίηση του ίδιου του Σατανά ως «Άρχοντα του Κόσμου», οι μνημένοι Ναϊτες, κατά την διάρκεια μυστικών τελετών, βεβήλωναν, με κάθε τρόπο, τα πρόσωπα, τα σύμβολα και τα κείμενα της Χριστιανικής Πίστης: Βλασφημούσαν τον Θεό ως ανίκανο μπροστά στη δύναμη και στις παροχές του Σατανά - να επιβάλει την θέλησή Του και ν' αποδείξει την ισχύ Του' ποδοπατούσαν και έφτυναν τον Σταυρό ως αιμωπικό σύμβολο, πάνω στο οποίο βρήκε δίκαιη τιμωρία, για τα ψέματά του, ένας αποτυχημένος και ψεύτικος προφήτης' άλλαζαν τις χριστιανικές προσευχές και τους ψαλμούς, βάζοντας στη θέση του ονόματος του Θεού το όνομα του Σατανά ή άλλες προσωνυμίες αυτού' ανακάτευαν το κρασί της θείας Ευχαριστίας με αίμα σφαγμένων ζώων, η ακόμη και νηπίων που θυσίαζαν σε νυχτερινές τελετουργίες' έγραφαν και υπέγραφαν, με το αίμα τους, ύμνους και όρκους αφοσίωσης στον «Άρχοντα του Κόσμου» κ. α.

Υπό την επίδραση των διδασκαλιών της Καμπάλα, ιδίως της Πρακτικής, επιδόθηκαν στην αναζήτηση της «μυστικής γνώσης» και στην εκμάθηση των κανόνων και των τεχνικών εκείνων, που θα τους εξασφάλιζαν την συνδρομή των «αγγελικών δυνάμεων», για την επιτυχία των δραστηριοτήτων και των σκοπών του Τάγματος, αλλά και για τον προσωπικό τους «εξαγνισμό» και «φωτισμό».

Έτσι, με την πλάνη ότι συνεργάζονται με τον Θεό και τους Αγγέλους Του, καλλιέργησαν και άσκησαν όλες τις Καββαλιστικές «επιστήμες». Στην Μαγεία αναζήτησαν τις γνώσεις και τις δυνάμεις εκείνες, με τις οποίες θα μπορούσαν: να παραπλανούν (όπως κι ο Σολομών) και να νικούν τους εχθρούς τους στα πεδία των μαχών να δίνουν μαγικές ιδιότητες στα σπαθιά και τον λοιπό οπλισμό τους' να μαθαίνουν μυστικά ηγεμόνων και αξιωματούχων, για να ελέγχουν η επηρεάζουν τις σκέψεις τους και να κατευθύνουν τις αποφάσεις τους' να θεραπεύουν με διάφορες μαγικές συνταγές τους ασθενείς η τραυματισμένους η ετοιμοθάνατους Ιππότες, η να ελευθερώνουν με μαγικές μεθόδους (π.χ. με μεταμορφώσεις, με άρατη δράση κ.λ.π.) αιχμάλωτους και φυλακισμένους Ιππότες. Έμαθαν να κατασκευάζουν και χρησιμοποιούσαν σφραγίδες αγγέλων (δαιμόνων) σύμφωνα με τις οδηγίες της Καββαλιστικής Μαγείας, καθώς και μαγικά φυλακτά (τάλισμαν) και δακτυλίδια, που δεν τ' αποχωρίζονταν ποτέ, για να αποκοτούν θησαυρούς, χρυσά νομίσματα, χρυσά και αργυρά σκεύη, κοσμήματα και πολύτιμους λίθους, για να δημιουργούν διχονοίες, διαφωνίες, έχθρες και αρρώστιες σε όσους θεωρούσαν επικίνδυνους εχθρούς τους, η για να κερδίζουν την φιλία, την εμπιστοσύνη και την συνεργασία πλούσιων και ισχυρών ηγεμόνων κ.λ.π. Στην Καββαλιστική Αληθεία αναζήτησαν τις γνώσεις εκείνες, με τις οποίες θα μπορούσαν να μετατρέπουν σε χρυσό διάφορα άλλα μέταλλα, για ν' αυξήσουν τους θησαυρούς και την οικονομική ισχύ του Τάγματος. Με την άσκηση Νεκρομαντείας καλούσαν πνεύματα νεκρών ηγεμόνων και αξιωματούχων (Χριστιανών, Μουσουλμάνων, της αίρεσης των Καθαρών κ. α.), για να μάθουν σε ποιά μέρη είχαν κρύψει θησαυρούς, όταν ζούσαν, ώστε να ψάξουν να τους βρουν. Δεν είναι λίγες οι αγορές πύργων και περιοχών σε φέουδα της Ευρώπης η και οι τοπικές μάχες στην περιοχή της Παλαιστίνης, που πραγματοποιήθηκαν απ' τους Ναϊτες Ιππότες, μόνο και μόνο, γιατί πνεύματα νεκρών είχαν υποδείξει, σε τελετουργίες νεκρομαντείας, μυστικές κρύπτες θησαυρών και πολυτίμων σκευών σε χώρους οικημάτων, σε ερειπωμένα κτίρια και σε υπαίθριες τοποθεσίες' και δεν είναι λίγες κι οι αποστολές ομάδων μνημένων Ιπποτών σε πύργους της Ευρώπης για την ανεύρεση τέτοιων θησαυρών! Στην άσκηση της Καββαλιστικής μαντικής τέχνης Ταρώ αναζητούσαν συνεχώς: προβλέψεις και προγνώσεις, για την έκβαση διαφόρων μαχών και πολιτικοστρατιωτικών υποθέσεων, πληροφορίες, για το παρελθόν και το μέλλον η την φερεγγυότητα διαφόρων ηγεμόνων (που επρόκειτο να λάβουν δάνειο από τραπεζικούς οίκους των Ναϊτών), καθώς και μυστικά της προσωπικής ζωής διαφόρων αξιωματούχων του περιβάλλοντος βασιλέων η του Πάπα, για να μπορούν να τους εκβιάζουν και ν' αποσπούν απ' αυτούς χορηγίες και δωρεές μεγάλης αξίας, προνόμια και φοροαπαλλαγές, και, γενικά, αποφάσεις, που εξυπηρετούσαν τα συμφέροντά τους. Απ' τις διδασκαλίες της Καμπάλα, επίσης, προέρχονταν και διάφορες συμβολικές κινήσεις, που χρησιμοποιούσαν μεταξύ τους οι Ναϊτες, και κατά τις μήσεις των υποψηφίων, όπως τα φιλήματα στο στόμα, στον ομφαλό, ανάμεσα στους ώμους και στο κόιλωμα της μέσης στη βάση της σπονδυλικής στήλης.

Τέλος, υπό την επίδραση των μυστικών διδασκαλιών των Ιωαννιτών, **οι Ναϊτες διεμόρφωσαν την μυστική δοξασία του Τάγματος, την ιδέα δηλαδή της δημιουργίας μίας ισχυρής μυστικής οργάνωσης, τα μέλη της οποίας, μνημένα, ενωμένα με όρκους κι αφοσιωμένα στους σκοπούς του Τάγματος -θα μπορούσαν, σταδιακά, να υποκαταστήσουν την Εκκλησιαστική (Παπική) και την Κοσμική (Μοναρχική) εξουσία**, να εναρμονίσουν την εσωτερική παράδοση των αρχαίων μυστηρίων μ' εκείνη περί του Χριστιανισμού, και – χρησιμοποιώντας τη μεγάλη στρατιωτική και οικονομική ισχύ τους -να επιβάλουν σ' ολόκληρη την Ευρώπη και στις περιοχές που βρίσκονταν υπό την επιρροή της, μία νέα οικονομική τάξη πραγμάτων, ενώνοντας την ανθρωπότητα κάτω από μία κοινή και ευρέως αποδεκτή Θρησκεία. Έτσι, κάτω από το κάλυμμα του Χριστιανικού Τάγματος, άρχισε να δρα μία αντιχριστιανική, αποκρυφιστική και οικουμενιστική μυστική οργάνωση με κρυφό σκοπό, κρυφούς αρχηγούς, κρυφά δόγματα, κρυφά τυπικά, και κρυφές τελετουργίες και μήσεις. Στα πλαίσια αυτού του μυστικού, αντιχριστιανικού και ουτοπικού δόγματος κι αυτό ακόμη το σύμβολο του κόκκινου σταυρού - που κοσμούσε τους χιτώνες, τις ασπίδες και τα εμβλήματα των Ιπποτών του Τάγματος - αντικαταστάθηκε μ' ένα κόκκινο «Τ», το αρχικό γράμμα των λέξεων «Templa» (=

Ναός) και «Templarii» (= Ναϊτες).

Η αντίστροφη μέτρηση, για τους Ναϊτες Ιππότες άρχισε, όταν κάποια απ' τα μυστικά του Τάγματος έφθασαν σ' αυτιά του Πάπα Ιννοκέντιου Γ' (1198-1216), που τους κατηγορήσε δημόσια για τις απόκρυφες επιδόσεις τους και τις βλάσφημες εναντίον του Χριστού διδασκαλίες τους. Όμως, οι αποδείξεις δεν ήταν πολλές και ισχυρές, ενώ, αντίθετα, η αίγλη κι η οικονομική επιρροή του Τάγματος ήταν μεγάλες. Στην Παπική δυσμένεια, που ενισχύονταν όσο ο καιρός περνούσε κι οι κατηγορίες εναντίον των Ναϊτών γίνονταν πιο πολλές και ισχυρές, ήλθε στα τέλη του 13ου αιώνα να προστεθεί κι η Βασιλική οργή, όταν στον Βασιλιά της Γαλλίας Φίλιππο τον Δ' (1268-1314), τον επονομαζόμενο «Ωραίο», έφθασαν οι πρώτες πληροφορίες για τους συνωμοτικούς σκοπούς του Τάγματος. Η διάλυση του Τάγματος αποφασίζεται επίσημα από τη Σύνοδο της Βιέννας στην κοιλάδα του Ρήνου το 1311. Οι εξελίξεις είναι ραγδαίες και δραματικές. Σ' ολόκληρη την Γαλλία εξαπολύεται ένα κυνηγητό εναντίον των Ναϊτών κι οι δυνάμεις του Βασιλιά και του Πάπα, επελαύνοντας στα διάφορα κατά τόπους αρχηγεία τους, συλλαμβάνουν μεγάλο αριθμό Ιπποτών, που τους παραπέμπουν στα Ιεροδικεία της Ιεράς Εξέτασης με ποικίλες κατηγορίες (ως αιρετικούς, δαιμονολάτρες, μάγους, βλάσφημους, επίορκους, στασιαστές, σοδομιστές, ομοφυλόφιλους κ. α). Πολλοί εκτελούνται στις πυρές, άλλοι αφορίζονται και φυλακίζονται. Καταλυτική τόσο για τη ζωή πολλών Ναϊτών Ιπποτών, όσο και για την υστεροφημία του Τάγματος, υπήρξε η ενώπιον του Ιεροδικείου αβίαστη ομολογία του Διοικητή του Τάγματος του Ναού στη Νορμανδία Γοδεφρείδου Ντε Σαρναί, που ΔΕΝ ανακλήθηκε ποτέ από τον ίδιο, ότι η κατηγορία της άρνησης και απόρριψης από το Τάγμα του δόγματος της επίσημης Εκκλησίας περί της Θεϊκότητας του Ιησού Χριστού, ήταν αληθινή. Ο Γοδεφρείδος ντε Σαρναί, παρότι υπέστη βασανισμούς, για να ομολογήσει και άλλες εναντίον του κατηγορίες (όπως για δαιμονολατρεία, άσκηση μαγείας και νεκρομαντείας, για ομοφυλοφιλία κ. α.) αρνήθηκε επίμονα τις κατηγορίες αυτές, ενώ, αντίθετα, με πολλές λεπτομέρειες, ομολόγησε, ότι το Τάγμα θεωρούσε τον Ιησού Χριστό ψευδοπροφήτη και κατονόμασε εκείνους, που τον είχαν μησίσει, κατά την

είσοδο του στο Τάγμα, σ' αυτή την απόκρυφη δοξασία.

Στις 11 Μαρτίου 1314 ο Γοδεφρείδος ντε Σαρναί και ο Ζακ Ντυ Μολέ (Jacques de Molay) Μέγας Διδάσκαλος του Ναού (μετά από τετράμηνη φυλάκισή του στον Πύργο Σινόν) καίγονται στην πυρά, πάνω στο νησάκι Σιτέ του Σηκουάνα. Λίγο πριν καούν κι ενώ οι φλόγες, τους περιζώνουν, ο Ζακ Ντυ Μολάι φωνάζει δυνατά, κι ακούγεται, απ' τα πλήθη, που παρακολουθούσαν την εκτέλεση, να απευθύνεται ονομαστικά προς τον Βασιλιά Φίλιππο και τον Πάπα Κλήμεντα, να τους κατηγορεί, ότι είναι προδότες, που καταπάτησαν τον όρκο τους, και να τους καλεί να... παρουσιαστούν μπροστά του (!) τον μεν Πάπα μέσα σε 40 ημέρες, τον δε Βασιλιά μέσα σ' έναν χρόνο! Στην πραγματικότητα τα λόγια αυτά ήταν μία συνθηματική παραγγελία - εντολή, προς όσους παλαιούς Ιππότες τον άκουγαν, μέσα στα πλήθη, να πάρουν εκδίκηση για το θάνατό του, δολοφονώντας τον Βασιλιά και τον Πάπα. Και πραγματικά η παραγγελία - εντολή εκτελείται ακριβώς! Ο Πάπας Κλήμης ο Ε' πεθαίνει από «δυσεντερία», που προκλήθηκε από δηλητηριασμό, στις 9 Απριλίου 1314, κι ο Βασιλιάς Φίλιππος πεθαίνει στις 29 Νοεμβρίου 1314, στο Fontainebleau από «ατύχημα», όταν, πέφτοντας από το άλογό του (που αγρίεψε ξαφνικά από κάποια «άγνωστη» αιτία), καταπατήθηκε από άλλους επερχόμενους «απρόσεκτους» ιππείς!

Όμως η δίψα για εκδίκηση, όσων Ναϊτών επέζησαν του διωγμού, δεν έσβυσε με τις δυό αυτές δολοφονίες. Το μίσος τους, σαν μαύρο σύννεφο βροχής, συγκεντρώθηκε πάνω από την Παπική τιάρα και το Βασιλικό στέμμα. Χριστιανική Εκκλησία και Βασιλική εξουσία θεωρήθηκαν κι ανακηρύχθηκαν σαν οι πιο μισητοί εχθροί του Τάγματος και των σκοπών, που αυτό καλλιεργούσε μυστικά, κι η ιδέα της εκδίκησης των εκπροσώπων τους μετουσιώθηκε σε δόγμα μυστικό, που έπρεπε να διαδοθεί, κι ιερή αποστολή, που έπρεπε αδιάκοπα να εκτελείται, μέχρι οι δυό αυτοί εχθροί να μην μπορούν να είναι πια εμπόδια στην βλάστηση, άνθηση και καρποφορία της αρχικής μυστικής Ιδέας του Τάγματος για μία νέα Ευρωπαϊκή Τάξη Πραγμάτων.

Στους αιώνες, που ακολούθησαν, οι κεραυνοί από το μαύρο σύννεφο του μίσους έπληξαν πολλές φορές και την Παπική και την Βασιλική Εξουσία στην Γαλλία. Η Αβινιόν χάνει την τιμητική πρωτοκαθεδρία, που είχε, από το 1305, κι η αρχιεπισκοπική έδρα της Δυτικής Εκκλησίας μεταφέρεται στη Ρώμη (1378). Οι απόκρυφες και κρυπτοαντιχριστιανικές δοξασίες των Ναϊτών διαπερνούν τους τοίχους πολλών μοναστηριών - από Ναϊτες Κληρικούς, που, κυνηγημένοι και με ψεύτικα ονόματα, καταφεύγουν σ' αυτά - κι αρχίζουν να κατατρώνουν την πίστη και την ευλάβεια πολλών μοναχών. Η Χριστιανική Πίστη νοθεύεται κι η διαφθορά, που κατακλύζει, αργά - αργά μα σταθερά, τα μοναχικά τάγματα και τα παρασκήνια της αγίας Έδρας, δεν θ' αργήσει να φέρι την καταιγίδα της Μεταρρύθμισης του Λουθήρου (1483 -1546), που θ' αποσπάσει απ' την Παπική εξουσία ολόκληρη την Βόρεια Ευρώπη. Απ' την άλλη πλευρά (καθώς γράφει, με χαιρεκακία, ο σύγχρονος απολογητής του Ταλμουδισμού, της Καμπάλα και της Ναϊτικής «Παράδοσης», Robert Ambelain στο βιβλίο του «Ιησούς η το θανάσιμο μυστικό των Ναϊτών», σελ. 365-366), η βασιλική δυναστεία θα σβύσει τρεις φορές, με τρεις αδελφούς! Οι Καπετινοί (Capetiens) με τον Λουδοβίκο τον Γ, τον Φίλιππο τον Ε', και τον Κάρολο τον Δ'. Οι Βαλουά (Valois) με τον Φραγκίσκο τον Β', τον Κάρολο τον Θ', και τον Ερρίκο τον Γ, κι οι Βουρβώνοι (Bourbons) με τον Λουδοβίκο τον ΙΣΤ' (Γαλλική Επανάσταση), τον Λουδοβίκο ΙΗ', και τον Κάρολο τον Γ.

Το ασφαλέστερο θερμοκήπιο, στο οποίο διαφυλάχθηκαν και καλλιεργήθηκαν (αλλά και καλλιεργούνται μέχρι σήμερα) οι σπόροι του μυστικού δόγματος των Ναϊτών Ιπποτών, υπήρξε ο Τεκτονισμός. Η Μασωνική παράδοση αναφέρει, ότι το Σκωτικό Δόγμα του Τεκτονισμού έχει τις ρίζες του στους Ναϊτες Ιππότες, που απέδρασαν από την ηπειρωτική Ευρώπη το 1308 και βρήκαν καταφύγιο στα ψηλά βουνά της Σκωτίας. «Η Μασωνία συγκέντρωσε όλες αυτές τις περιπλανώμενες ομάδες... ανθρώπων που ζητούσαν εκδίκηση», γράφει ο Parus (Gerand Encausse) στο βιβλίο του «Αποκρυφισμός. Μύηση στη Μελέτη του Ερμητικού Εσωτερισμού», σελ. 238).

Ο 30ος βαθμός της Τεκτονικής Ιεραρχίας, που φέρει τον τίτλο του «Ιππότη Καδώς» (*) είναι αφιερωμένος στην εξυπηρέτηση των σκοπών και του μυστικού δόγματος των Ναϊτών. Κατά το τυπικό της μύησης στον βαθμό αυτόν, ο υποψήφιος, μεταξύ των άλλων συμβολικών τελετουργιών, που πρέπει ν' ακολουθήσει, καλείται και οφείλει να σταθεί μπροστά σ' ένα επιτύμβιο βάθρο, πάνω στο οποίο έχουν τοποθετηθεί ένα άδειο φέρετρο (!) και μπροστά απ' αυτό τρεις νεκροκεφαλές! (στη σημερινή εποχή, πλαστικές, κι όχι αληθινές). Η μεσαία είναι στεφανωμένη με δάφνες και αμάραντα και τοποθετημένη σ' ένα μαξιλάρι μαύρου (η πορτοκαλί) χρώματος' συμβολίζει τον «αδικοχαμένο» Μεγάλο Διδάσκαλο του Ναού Ιάκωβο Ντυ Μολέ! Η άλλη νεκροκεφαλή, στα δεξιά της μεσαίας, φοράει το γαλλικό κρινοστόλιστο στέμμα και παριστάνει το κεφάλι του «εγκληματία τυράννου» Βασιλιά Φιλίππου Δ' του Ωρραίου, ενώ η τρίτη νεκροκεφαλή, από τ' αριστερά, φοράει μία τιάρα (το Παπικό τριπλό στέμμα) και παριστάνει το κεφάλι του άλλου «εγκληματία και αγύρτη» Πάπα Κλήμεντα! Ο υποψήφιος για την απονομή αυτού του υψηλού βαθμού (που, βέβαια, δεν είναι «όποιος κι όποιος», αλλ' άτομο, που προορίζεται ν' αναλάβει θέση - κλειδί και υψηλά (φανερά και μυστικά) καθήκοντα, μέσα σε κάποια κοινωνία) γονατίζει μπροστά στη νεκροκεφαλή του Μολέ, και «μπήγοντας» συμβολικά, στις άλλες δυό νεκροκεφαλές, των δυό «εγκληματιών - τυράννων», ένα σπιλέτο, που κρατά, επαναλαμβάνει, με αποφασιστικότητα και σεβασμό, μπροστά στο συμβολικό «ένδοξο λείψανο» του Μεγάλου Διδασκάλου Ιάκωβου Ντυ Μολέ, τα λόγια διαφόρων όρκων, που του υπαγορεύει ένας τελετουργός αξιωματούχος της Στοάς. Με τους όρκους αυτούς ο μουσμένος δεσμεύεται, για όλη του τη ζωή, ότι πάνω από ΚΑΘΕ ΤΙ ΑΛΛΟ (Σύνταγμα και Νόμους της πατρίδας του, θρησκευτικές πεποιθήσεις, οικογένεια και δεσμούς αίματος, προσωπικές αντιλήψεις και φιλίες, ηθικές δεσμεύσεις και αναστολές) θα τηρεί ανεπιφύλακτα, και χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, όλες τις εντολές της Στοάς, προκειμένου -ως σύγχρονος Ιππότης- υπερασπιστής της ιερότητας των αρχαίων μυστηρίων και συνεχιστής των μυστικών σκοπών του Τάγματος του Ναού - να συμβάλει στην κατάργηση της τυραννικής εξουσίας των Εκκλησιών (ιδίως της Χριστιανικής, που θέλει να «μονοπωλεί» την αλήθεια) και στην εμπέδωση μίας νέας ενιαίας, κοινής και πανανθρώπινης πίστης (θρησκείας), που θα ενώνει τους λαούς και τα έθνη σε μία νέα Παγκόσμια Τάξη Πραγμάτων.

Η οργάνωση, η μυστική παράδοση και οι αρχές των Ναϊτών Ιπποτών απετέλεσαν το πρότυπο και των Χιτλερικών Ες - Ες (Schutzstaffel) που, όπως, κι οι Ναϊτες, διέστρεψαν τα Χριστιανικά δόγματα και υποκατέστησαν τις Χριστιανικές τελετές με μυστικές τελετουργίες σε παγανιστικούς βωμούς. Η αντίληψη των Ες - Ες για την Gottaukeite («πίστη στον Θεό») ήταν ένα μίγμα αθεΐας, παγανισμού και αποκρυφισμού με χριστιανικό ένδυμα.

Κρίθηκε αναγκαίο να αφιερωθούν τόσες πολλές σελίδες και να γραφούν τόσες λεπτομέρειες για τους Ναϊτες Ιππότες, όχι μόνο γιατί η οργάνωση αυτή απετέλεσε μία από τις κύριες αιτίες της εξάπλωσης του Αποκρυφισμού και των Καθβαλιστικών διδασκαλιών στην Ευρώπη, όχι γιατί (επιπλέον) απετέλεσε και την μήτρα, μέσα από την οποία προέρχονται πολλές διδασκαλίες του σύγχρονου Τεκτονισμού, αλλά κυρίως, διότι το ιστορικό του Τάγματος αυτού προσφέρει, σε κάθε Χριστιανό αναγνώστη, την δυνατότητα ν' αντιληφθεί πόσο ύπουλα, συνωμοτικά και καταλυτικά δρουν οι δυνάμεις του «μυστηρίου της ανομίας», για να νοθεύουν, υπονομεύουν και καταστρέφουν την Χριστιανική Πίστη (=«το κατέχον»). Η τραγική ιστορία του Τάγματος των Ναϊτών Ιπποτών (την διεκπεραίωση των σκοπών του οποίου έχουν αναλάβει και προωθούν οι Τέκτονες), αποτελεί μία από τις πιο χαρακτηριστικές, οφθαλμοφανείς και κατανοητές περιπτώσεις μαζικής αποστασίας από την Χριστιανική Πίστη, και μία εύγλωπτη απόδειξη του τρόπου, με τον οποίο «ήδη ενεργείται το μυστήριον της ανομίας» μέσα στις Τεκτονικές στοές.

Διότι, ΟΠΩΣ οι Ιππότες του Ναού ξεκίνησαν ως ευσεβείς Χριστιανοί, που πρόσφεραν όλα τους τα υπάρχοντα και την ίδια τους τη ζωή για την προστασία των Αγίων Τόπων, και γι

Συντάκτης: Παλαιτσάκης Ιωάννης

Πηγή: orthodoxia.gr